

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3048/05
01.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Слободана Дражића, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужилаца: АА и ББ, које заступа адвокат АБ и тужиље ВВ, против тужених: ГГ, ДД и ЋЋ, чији је заједнички пуномоћник адвокат БА, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр.1127/05 од 8.8.2005. године, у седници већа одржаној дана 1.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.бр.1127/05 од 8.8.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном другостепеном пресудом Гж.бр.1127/05 од 8.8.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Општинског суда у Бајиној Башти П.177/03 од 6.4.2004. године у делу изреке под II и III.

Пресудом Општинског суда у Бајиној Башти П.бр.177/03 од 6.4.2005. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца према туженима и утврђено да су тужиоци сувласници и супоседници и то прво и друго тужиоци са по $\frac{1}{4}$, а треће тужиља са $\frac{1}{2}$ удела на спрату породичне пословно стамбене зграде ЖЖ, изграђеној на кат. парцели број аа КО ЕЕ; а који се спрат састоји од: три собе, кухиње, купатила и ходника, укупне површине 125,86 м², што су тужени дужни признати и трпети да се тужиоци упишу као сувласници и супоседници на описаној непокретности са наведеним сувласничким и супоседничким уделима и као сукорисници кат. парцеле број аа КО ЕЕ са истим уделима код Службе за катастар непокретности у ЕЕ, у року од 15 дана од дана правноснажности ове пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом II изреке одбијени су као неосновани преостали део тужбеног захтева тужилаца према туженима којим су тражили да се утврди да су сувласници и супоседници и то прво и друго тужиоци са по $\frac{1}{4}$, а треће тужиља са $\frac{1}{2}$ удела на приземљу наведене стамбене зграде описане у ставу I изреке, а које приземље се састоји од два пословна простора - локала и једног ходника укупне површине 125,86 м² (површина једног локала 47,04 м², површина другог локала 59,92 м² и површина ходника 18,9 м²); као и да исправка тапије заведена у књизи тапија под пословним бројем 45/34 извршена од стране Среског суда у Бајиној Башти под бројем Р.466/54 од 17.12.1954. године не производи правно дејство. Ставом III изреке тужиоци су обавезани да солидарно исплате туженима накнаду трошкова овог спора у износу од 103.500,00 динара у истом партиципационом року и под претњом принудног извршења.

Против наведене другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужилаца није основана јер у проведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП на коју се у ревизији указује. Нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилаца сада покојна ПП (бака по оцу прво и друго тужилаца и мајка треће тужиље) уписана је књигу тапија као искључиви власник предметне пословно стамбене зграде и кат. парцеле на којој се иста налази, број вв КО ЕЕ; на основу тапије Среског суда у Бајиној Башти Р.бр.135/54 од 30.3.1954. године, по основу куповине од 33, као наследника претходног власника. После неколико месеци, тапијом Среског суда у Бајиној Башти Р.466/54 од 17.12.1954. године, а на основу записника о саслушању заинтересованих странака: правне претходнице тужилаца и њене мајке ИИ, извршена је исправка тапије Р.135/54 од 30.3.1954. године; тако што је предметна пословно стамбена зграда и кат. парцела на којој се иста налази, прешла у својину на равне делове са по $\frac{1}{2}$ делова на ЈЈ и њену рођену сестру, сада покојну ПП, иначе мајку - правног претходника тужених. Године 1960. национализована је наведена катастарска парцела број вв КО ЕЕ на којој се налази предметна пословно - стамбена зграда, па су правне претходнице тужилаца и тужених тада постале сукорисници наведене катастарске парцеле са по $\frac{1}{2}$ делова. Према мером из 1968. године, та

катастарска парцела је добила нов број аа КО ЕЕ. Надаље је утврђено да су ЈЈ и њена сестра ИИИ, након наведене исправке тапије, усмено спровеле физичку деобу предметне пословно стамбене зграде на тај начин што је ЈЈ припао спрат, а ПП приземље, које се састојало од једног локала, кухиње, собе и шпајза. Тај локал је она посредством свог зета, а ЈЈ супруга, КК, обзиром да је живела у __, издавала дуго година у закуп трећим лицима и плаћала порез на ту зграду као имовину. Док је остале просторије у приземљу користила њена сестра ЈЈ, уз њену сагласност. Тако да ју је ЈЈ и означила као другог сувласника предметне пословно стамбене зграде у свом уговору о поклону из марта месеца 1991. године којим је располагала својим правом власништва на предметној згради од ½ делова, поклонивши га својој деци.

На бази утврђеног релевантног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови и са правног аспекта Врховног суда закључили да је правни претходник тужених сада покојна ПП, дугогодишњом савесном државином од преко 20 година, рачунајући од децембра месеца 1954. године од када је користила приземље предметне пословно стамбене зграде, па до 1991. године када је поднета тужба у овој правној ствари, а у контексту извршене физичке деобе предметне непокретности, свакако стекла право својине на приземљу исте сходно члану 28. став 4. новелираног Закона о основама својинско правних односа. Због чега су нижестепени судови исправно нашли да је неоснован стварно правни захтев тужилаца у погледу тог дела предметне непокретности.

Ирелевантни су ревизијски наводи тужилаца да су нижестепени судови погрешно утврдили шта је урађено исправком тапије Р.466/54 од 17.12.1954. године јер у списима предмета не постоји та исправка тапије (а заправо оригинал) и да нису поуздано утврдили да ли су правне претходнице парничних странака извршиле деобу предметне пословно - стамбене зграде на реалне или идеалне делове. Стога што се таквим ревизијским наводима уствари напада утврђено чињенично стање, са ког разлога се ревизија сходно члану 385. став 3. ЗПП не може изјавити.

Неоснован је ревизијски навод тужилаца о погрешној примени материјалног права када је другостепени суд исправно нашао да су се у конкретном случају испунили услови за оригинарно стицање својине по основу такозваног апсолутног одржаја за непокретне ствари из већ цитираног члана 28. став 4. новелираног Закона о основама својинско правних односа, несумњивим протеклом рока од 20 година савесне државине предметне непокретне ствари. Имајући у виду да се сходно члану 72. став 3. цитираног Закона савесност државине предпоставља и да је државина сходно ставу 2. цитираног члана савесна, ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова. Према томе, како тужиоци нису доказали да је правна претходница тужених знала да предметна непокретност није њена, већ ју је напротив издавала у закуп и плаћала порез на ту имовину, понашајући се у свему као квалификовани држалац предметног дела непокретности; то је у контексту евидентног протекла рока од 20 година, правни претходник тужених стекла право својине на делу у приземљу наведеног објекта.

Правилно је донета и одлука о трошковима овог спора у смислу чланова 154. став 1. и 155. ЗПП.

Са изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде у смислу члана 393. раније важећег ЗПП у вези члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, са применом од 23.2.2005. године) чија се правила примењују у поступку који је покренут пре почетка примене овог Закона.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ